

ΟΙ ΑΣΧΟΛΙΕΣ ΜΟΥ

Σπάνια νὰ δῶ κάποιον καὶ νὰ μὴν τὸν χτυπήσω.

Ἄλλοι προτιμοῦνε τὸν ἐσωτερικὸ μονόλογο. Ὅχι ἐγώ.

Μ' ἀρέσει νὰ παλεύω. Εἶναι κάτι τύποι ποὺ κάθονται ἀντικρὺ μου στὸ ρεστωράν, κάθονται χωρὶς νὰ λέγε τίποτα γιατί ἀποφασίσανε νὰ φᾶνε.

Νᾶ ἕνας.

Τὸν ἀρπάζω — πάτ.

Τὸν ξαναρπάζω — πάτ, πάτ.

Τὸν κρεμῶ στὸ κρεμαστάρι.

Τὸν ξαγκιστρώνω.

Τὸν ξανακρεμῶ.

Τὸν ξαγκιστρώνω πάλι.

Τὸν θάζω στὸ τραπέζι, τὸν σφίγγω καὶ τὸν σκάω.

Τὸν κάνω τ' ἀλατιοῦ καὶ τὸν πνίγω.

Συνέρχεται.

Τὸν στραγγίζω, τὸν τεντώνω (ἀρχίζω ν' ἀνυπομονῶ καὶ πρέπει νὰ τελειώνω)

Τοῦ κάνω μασσάζ καὶ τὸν συμπιέζω, τὸν κάνω σούμια καὶ τὸν θυθίζω στὸ ποτήρι μου καὶ χύνω ἐπιδειχτικὰ τὸ περιεχόμενο στὸ πάτωμα

καὶ λέω τοῦ σερβιτόρου: «Δόσμου ἕνα καθαρὸ ποτήρι».

Μὰ μὲ κυριεύει ἀηδία, πληρώνω ἀμέσως τὸ λογαριασμὸ καὶ φεύγω.

ΜΕΤ. Νίκος Σπάνιας

Πατρὶς ντὲ λὰ Τουρ ντὺ πὲν (1911—)

ΓΑΜΟΙ

Ὅταν ἔρχομαι κοντά σου μ' ὅλη μου τὴ σάρκα,
πλάθοντας πάλι τὸ θαυμάσιο σχῆμα τῆς γυναίκας
μὲ τὰ χεῖλη καὶ τὰ χέρια, τὸ φωτερὸ
πάρσιμο τοῦ παρθενικοῦ κορμιοῦ σου μὲς στὸ δικό μου,
δὲν ὑπάρχει ἄλλη θάλασσα γιὰ τὸ ποτάμι,
ἄλλος οὐρανὸς γιὰ τὴν κραυγὴ τῆς εὐτυχίας,
ἄλλος κάμπος γιὰ τὴν φύτρα τοῦ ἔρωτα ποὺ εἶμαι,
καὶ κλίνω τὸ κορμὶ ποὺ πλάθουμε μαζὶ.
Καὶ μπορῶ στὸ τέλος νὰ ξεχειλίσω ἀπὸ τὸ εἶναι μου

στην κοιλιά και στο λαιμό σου, ἀμμιούδες τῆς ζωῆς,
και ξαναπαίρνουμε πνοή ὁ ἕνας μὲς στὸν ἄλλον, στὸν ἐπερχόμενον
ἄνεμο τῶν πιὸ βαθιὰ ἡδονικῶν κοιλάδων,
κι εἴμαστε ὅλο ρυθμὸ πού ἐπαναλαμβάνεται παντοτινά.

Γιατὶ μ' ἓνα φιλὶ ἀλλάζεις δλάκαιρο κόσμο,
ἐμφυχώνω τὶς μεγάλες, καθάρειες δυνάμεις τῆς σάρκας σου,
πού δὲν εἶχαν, κρυμμένες, βρεῖ τὴν πλήρωσή τους,
και διὰ μέσου τῆς γαμήλιας στιγμῆς ξέρω νὰ ζῶ
στὸ ἀπέραντο ρεῦμα πού ἐνώνει τὶς μοναξιές
τῶν ἀνθρώπων ἐδῶ και πάντα, και τῇ Θεῖα μοναξιᾷ
μὲ τῇ δικιά τους, και πολὺ κοντά, τῇ δικῇ μας μοναξιᾷ,
μὲ τῇ μοναξιᾷ τῆς ζωῆς πού κάνουμε νὰ βλαστήσει.

Και πέρ' ἀπ' τὴν ἀγάπη μου, μὰ και βαθιά της μέσα,
ξαναπλάθω τὸ θαυμαστὸ σχῆμα τῆς ψυχῆς σου
τέτοιο πού ἦτανε μὲ τὸ θεϊκὸ χαμόγελο, μὲ τὰ αἰσθήματα
τῆς περιπλανώμενης ψυχῆς πάνω της, ὅπως τὰ χέρια μου
πάνω στὸ κορμί σου, γιὰ νὰ ξανάβρω κείνον πού μὲ γέννησε,
τόσο μακριὰ ἀπ' τὴν ἀόριστη γέννηση,
ὥς τὸ παιδὶ πού θὰ μᾶς μοιάσει...

Ζὰν Ρουσσελὸ (1913—)

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΩΔΗ ΣΤΟΝ ΦΕΔΕΡΙΚΟ-ΓΚΑΡΘΙΑ ΛΟΡΚΑ

Φεδερίκο ἡ γῆ ἤπιε τὸ βιολετί σου αἷμα,
τὸ αἷμα σου — μαῦρο κρασί
και πλάθει κεῖ μιὰ κηλίδα στρογγυλή
στὴ ρίζα ἐνὸς Ἀνδαλουσιάνικου τοίχου,
μιὰ κηλίδα στρογγυλή σὰν δλόγιομο φεγγάρι
— γλυκὸ σταρένιο, κύλινδρο ἀπὸ λινάρι—
πού κυλοῦσε στὴ μικρὴ και κλειμένη
κάμαρά σου·
στρογγυλὴ σὰν τὴ λευκὴ κοιλιά τῆς Λολίτας
πού κανεῖς δὲ θὰ κλείσει τὴν πληγὴ της,
στρογγυλὴ σὰν τὸ ξανθὸ διαμάντι τοῦ ματιοῦ σου,
στρογγυλὴ σὰν κυκλικὸς χορὸς ἀγοριῶν και κοριτσιῶν,
στρογγυλὴ σὰ μετάλλιο...
— "Ὁχι, μᾶλλον στρογγυλὴ σὰν κέρμα,
ἓνα φτωχὸ μπρούτζινο κέρμα